

gene, og derfor ønskede vi en såkaldt afbinding af bistandshjælpen. Her har jeg også forstået, at regeringen i hvert fald er i bevægelse og på vej til nu at imødekomme det synspunkt – jo også under trussel om en retssag anlagt af Kommissionen.

Men det er et eksempel på, at der kan være ganske store gevinster ved at have en friere konkurrence på nogle af de ydelser, der ligger inden for tjenesteydelsesområdet. For bistandens vedkommende er det, så vidt jeg har forstået, især entreprenørområdet og konsulentbranchen, der har nydt godt af den beskyttelse, der har været.

Vores tilgang er, at man selvfølgelig skal høste de velfærdsgevinster, der er ved en friere handel også med tjenesteydelser, ligesom man har gjort det på vareområdet. Men det, der er afgørende, er, at vi får lavet nogle regler, der styrer det her område, sådan at vi også opnår de politiske formål, som vi i fællesskab måtte beslutte at forfølge.

Her er det klart, at der er et hensyn at tage til lande, som mener, at bestemte opgaver løses bedst i offentligt regi. Der er det også sådan, som ministeren har oplyst, at det i dag er landene selv, der vælger, om de vil lægge en opgave i offentligt regi, og at ingen kan tvinge én til at privatisere den eller bringe den i udbud.

På den anden side synes jeg, at hr. Keld Albrechtsen har en pointe i at påpege, at hvis man én gang har besluttet at flytte den fra det offentlige regi til privat regi, er det jo sin sag at få den tilbage igen. Og derfor er det ganske vigtigt, at det ikke er mere eller mindre tilfældig skiftende flertal, der beslutter noget, som efterfølgende har bindende virkning. Det aspekt synes jeg hidtil er for dårligt belyst i debatten.

Jeg synes også, at man skal huske på, at nogle ulande har en tendens til, fordi de er ganske afhængige af den rige verden, af bistand og samhandel og præference osv., at overfortolke nogle af de forpligtelser, de får i forhold til internationale aftaler.

Det kan godt være, at vi får lavet en GATS-aftale, der ikke på det formelle plan tvinger lande til at sætte ydelser ud i den private sektor eller i udbud, men at man alligevel i forbindelse med fattigdomsstrategi og lån fra Verdensbank og IMF osv. får et venligt vink om, at det ville være velset, og derfor føler man sig tvunget til det med henvisning til GATS-aftalerne. Det er et aspekt, som vi også bør have med i overvejelserne.

Derfor synes vi, at der er god brug for af hensyn til service over for den danske befolkning, som hr. Keld Albrechtsen var inde på, men i endnu højere grad af hensyn til at sikre vækst og udvikling i ulandene, at tænke ganske grundigt igennem, hvad det er for regler, vi får lavet for at styre et øget udbud og dermed indhøste en øget velfærdsgevinst på handel inden for tjenesteydelsesområdet.

Vi har det sådan med de to forslag til vedtagelse, der er fremsat, at den fra flertallet synes vi er relativt svær at forstå, fordi det er henvisninger til henvisninger til henvisninger. Det vil vi altså ikke være med til, for det er ikke til at forklare, hvad det betyder, hvis det overhovedet betyder noget. Enhedslistens forslag synes vi er godt på nogle punkter, men vi er imod på andre punkter, og derfor kan vi ikke støtte nogen af dem.

Kl. 21.15

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Jeg har forstået hr. Jørn Jespersen sådan, at der da vist nærmest næsten var opbakning til regeringens forhandlingslinje omkring dette. Der var da i hvert tilfælde ikke væsentlige punkter, hvor man lige pludselig ikke var frihandelselskende, som man nu har fået for vane i SF.

Men når hr. Jørn Jespersen siger, at der kan være fordele i, at tingene ikke hele tiden flytter sig på grund af skiftende flertal her i Folketinget, og det forekommer jo, og det vil desværre sikkert også forekomme igen, hvad er så begrundelsen for, at SF siden november har meldt sig ud af alt, hvad der hedder fælles aftaler, fælles fodslag netop om frihandel, WTO og her GATS-delen? Hvorfor er man slet ikke med i noget, hvorfor søger man ikke indflydelse?

Det borger da ikke for, at man på længere sigt kan sige, hvis det ulykkelige skulle ske for landet, at folketingsflertallet skiftede, at så har der været bedre mulighed for at holde fast i, at man havde en nogenlunde fælles linje. Hvorfor melder man sig ud?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg forstår, at det nu er drilletid, og så vil jeg da bare sige, at jeg godt kunne have ønsket mig et så engageret indlæg for frihandel, som det, hr. Henrik Vestergaard præsterede for et øjeblik siden under den foregående debat, da vi diskuterede landbrugsstøtte. Med en entusiastisk gen-